

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 5Cdo/219/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110226679
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Adamcová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3110226679.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudcov JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcov: 1/ M. P.E. I., nar. XX. M. XXXX, bytom T., C.. G. XXX/X, 2/ M. I., nar. XX. U. XXXX, bytom tamtiež, obaja zastúpení JUDr. Jozefom Kováčikom, advokátom so sídlom Trenčín, Horný Šianec 3137, proti žalovanému: Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o., so sídlom Ilava, Štúrova 3, IČO: 36 119 385, zast. Mgr. Erikou Ranušovou, advokátkou so sídlom Dubnica nad Váhom, Moyzesova 1200/12, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12C/334/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. mája 2021, č. k. 5Co/88/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcom 1/, 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Trenčín (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. mája 2020, č. k. 12C/334/2010-251, žalobu žalobcov - ktorou sa domáhali od žalovaného náhrady škody spojenej s pohrebom mal. M. I. vo výške spolu 802,43 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške po 150.000,- eur každému zo žalobcov 1/,2/ podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka a náhrady trov konania - v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 802,43 eur zamietol (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne 1/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000,- eur zamietol (výrok III.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.), vo zvyšnej časti žalobu žalobcu 2/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 110.000,- eur zamietol (výrok V.) a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (výrok VI.).

1.2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou doručenou súdu 22.10.2010 domáhali zaplatenia náhrady škody spojenej s pohrebom mal. M. I. vo výške 802,43 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur každému zo žalobcov. Žalobcovia 1/ a 2/ boli rodičmi syna mal. M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomrelého dňa XX.XX.XXXX. Dňa 12.12.2009 mal maloletý od rána vysokú teplotu, a preto ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie do detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci žalovaného. O 14:04 hod. syna vyšetřila službukonajúca lekárka M.. N. W. so záverom, že sa jedná o nešpecifikovaný akúttny zápal mandlí a predpísala mu aj príslušný liek, ktorý začal syn užívať. Keďže sa jeho stav nezlepšil, jeho teplota neklesala a začal chrčivo sťažene dýchať, opätovne ho žalobkyňa 1/ zobrala na vyšetrenie. Po vyšetření tou istou lekárkou M.. N. W. o 18:30 hod. táto konštatovala ten istý záver a odporučila pridať ďalšie lieky. Na druhý deň 13.12.2009 o 07:45 hod. žalobkyňa 1/ zistila, že syn nedýcha, preto privolala rýchlu lekársku pomoc. Následne lekár konštatoval jeho úmrtie. Z podnetu lekára, vykonávajúceho pitvu, vykonal Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou

(ďalej aj „ÚDZ“) šetrenie v predmetnej veci so záverom z 15.04.2010, že synovi žalobcov nebola poskytnutá zdravotná starostlivosť v súlade s ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu smrti mal. M., nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom jeho uzdravenia. Dňa 27.12.2009 podala aj žalobkyňa 1/ sťažnosť na ÚDZ a odpoveď bola rovnaká. Voči M.. N. W. bolo vznesené obvinenie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona. V priebehu trestného stíhania bol vypracovaný znalecký posudok M.. B. C., O., ktorý potvrdil závery ÚDZ, nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby v dôsledku podcenenia zdravotného stavu syna žalobcov s tým, že jeho včasnou hospitalizáciou, kompletným vyšetrením, stanovením diagnózy a následnou intenzívnou liečbou boli predpoklady úspešnej liečby, čím sa mohlo zabrániť jeho úmrtiu. Žalobcovia 1/ a 2/ vyzvali 07.09.2010 žalovaného k mimosúdnej dohode. Žalovaný v odpovedi uviedol, že si majú svoj nárok uplatniť priamo u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorým je M.. N. W. ako držiteľka povolenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vykonávajúcej službu prvej pomoci na základe Zmluvy o zabezpečení odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009 a poskytovanej zdravotnej starostlivosti ich synovi na základe rozpisu, určeného samosprávnym krajom. Na ich dopyt im Trenčiansky samosprávny kraj (ďalej aj „TSK“) uviedol, že prevádzkovateľom ambulancie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast bol dňa 12.12.2009 žalovaný a M.. N. W. v uvedený deň plnila u neho povinnosť vykonávať lekársku službu na základe rozpisu, určeného TSK. Z tohto im vyplynulo, že jedine žalovaný bol oprávnený prevádzkovať lekársku službu prvej pomoci pre deti a dorast, pretože M.. N. W. takéto oprávnenie nemala a pre žalovaného zabezpečovala výkon lekárskej služby k plneniu úloh žalovaného, t. j. Lekárska služba prvej pomoci (ďalej aj „LSPP“). Žalobcovia 1/ a 2/ poukázali na to, že prevádzkovanie ambulancie a prevádzkovanie LSPP sú 2 úplne rozdielne činnosti a ich vykonávatelia nie sú totožné osoby a každá z nich nesie za svoje konanie samostatnú zodpovednosť.

1.3. Žalobcovia 1/ a 2/ sa okrem náhrady škody spojenej s pohrebom maloletého domáhali zaplatenia nemajetkovej ujmy spolu vo výške 300.000 eur z dôvodu zásahu do ich osobnosti. Do dňa podania žaloby sa žalobcom nikto neospravedlnil. Závažnosť vzniknutej ujmy videli predovšetkým v neodstrániteľnom následku úmrtia im najbližšej osoby 4-ročného syna. Okolnosťami, za ktorých došlo k porušeniu ich práva, boli hlavne podcenenie zdravotného stavu mal. M., ktorého ochorenie nebolo nevyliciteľné a v prípade riadneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti mohol byť vyliečený a bez následkov ďalej žiť. Žalovaný bol názoru, že zodpovedným za škodu ako aj za náhradu za nemajetkovú ujmu za zásah do osobnosti žalobcov 1/ a 2/ je priamo poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, a to M.. N. W., ktorá vykonávala v zariadení žalovaného lekársku službu prvej pomoci na základe zmluvy o zabezpečovaní odbornej zdravotnej starostlivosti zo dňa 01.01.2009.

1.4. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/334/2010-106 z 27.09.2012 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na tamjšom súde pod sp. zn. 4T/127/2010 vo veci trestného stíhania M.. N. W.. V zmysle rozsudku Okresného súdu Trenčín z 11.05.2015, č. k. 4T/67/2014-698 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 25.01.2016, č. k. 2To/113/2015-744, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 25.01.2016, bola M.. N. W. oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona z dôvodu, že aj napriek v rozhodnutí uvedeným konštatovaniam o preukázaných pochybeniach obžalovanej ako lekárky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nebolo nepochybne preukázané, že toto malo rozhodujúci vplyv na následok, teda smrť u maloletého M. I.. Žalobcovia 1/ a 2/ boli odkázaní so svojím nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) svojim uznesením z 12.06.2019, sp. zn. 2Tdo/57/2016, dovolanie ministerky spravodlivosti SR voči uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne odmietol. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdni znalci dospeli k rozdielnym záverom pri určení príčiny smrti pacienta. Bez rozporov bolo však zistené, že pri vykonávaní pitvy zosnulého mal. M. nebol zabezpečený výsledok virologického a bakteriologického vyšetrenia - ktorý diagnostický nedostatok už nebolo možné odstrániť, a teda zopakovať, keďže bola vykonaná iba zdravotná pitva - a absentovala základná diagnostika, teda presná príčina choroby maloletého zosnulého, ktorá nebola presne dostatočne určená a špecifikovaná. NS SR poukázal na najpresvedčivejšie vysvetlenie príčiny smrti, a to závery znaleckej organizácie forensic.sk, podľa ktorej najpravdepodobnejšie došlo k smrti maloletého v dôsledku akútnej asfyktickej príhody na základe spazmu horných dýchacích ciest pri zápalovom postihnutí pľúc, náhlejšej poruchy dýchania.

1.5. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 7 ods. 1 až 3, § 10 ods. 1 až 3, § 68 ods. 1. písm. a), § 68 ods. 2, § 11 ods. 2 písm. a), § 79 ods. 1 písm. v) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v znení ku dňu smrti maloletého (ďalej „zák.

č. 578/2004 Z. z.“) § 7 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu smrti maloletého (ďalej „zák. č. 576/2004 Z. z.“), § 449 ods. 2, 3, § 420 ods. 1 až 3, § 11, § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1, 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach. Uviedol, že prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci v zmysle cit. ustanovení, či už pre dospelých alebo pre deti a dorast, je možné len na základe povolenia pre zdravotnícke zariadenie, ktoré vydáva podľa § 11 ods. 2 samosprávny kraj. Ustanovenie § 10 zákona č. 578/2004 Z. z. však rozlišuje medzi povolením a licenciou. Lekár na výkon svojej samostatnej zdravotníckej praxe potrebuje licenciu (§ 68 ods. 1 písm. a/), ktorú vydáva slovenská lekárska komora a zároveň táto samostatná zdravotnícka prax nie je poskytovaním lekárskej služby prvej pomoci. Na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci je potrebné povolenie podľa § 7 ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., ktoré vydáva samosprávny kraj podľa § 11 ods. 2 písm. a) cit. zákona. Zároveň na prevádzkovanie špecializovanej ambulancie, kam patrí aj pediatria a dorastové lekárstvo, je potrebné povolenie samosprávneho kraja. Podľa iného zákona, a to zákona č. 576/2004 Z. z. (§ 7 ods. 6) sa lekárska služba prvej pomoci tiež vykonáva lekármi, ale tiež za tej istej podmienky ako podľa zákona č. 578/2004 Z. z., že to môže byť v zdravotníckom zariadení takého poskytovateľa, ktorý má povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci. Ustanovenia zákona č. 576/2004 Z. z. a ani zákona č. 578/2004 Z. z. neumožňujú lekárom vykonávať samostatne lekársku službu prvej pomoci svojim menom, alebo svojou s.r.o. bez špeciálneho povolenia na výkon lekárskej služby prvej pomoci na ich meno alebo ich s.r.o.. Ak by ošetrojúca lekárka M.. N. W. mala byť pasívne vecne legitimovaná v tomto spore a mala by byť nositeľom povinností v zmysle hmotného práva, mala by mať dve povolenia od samosprávneho kraja, či už samostatné alebo v jednom rozhodnutí obsiahnuté, a to jedno povolenie na prevádzkovanie svojej ambulancie v špecializovanom odbore pediatria a dorastové lekárstvo a druhé povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci pre deti a dorast. Z rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 11.05.2011, č. TSK/2011/05157/zdrav. vyplýva, že lekárka M.. N. W. mala vydané povolenie prevádzkovať iba ambulanciu v špecializovanom odbore pediatria a dorastové lekárstvo. V tomto rozhodnutí a ani v žiadnom inom rozhodnutí nebolo lekárke povolené prevádzkovať aj lekársku službu prvej pomoci. Takéto povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci bolo vydané iba žalovanému rozhodnutím TSK zo dňa 25.11.2009, č. TSK/2009/06718/zdrav. Z uvedeného vyplýva, že nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci je bez pochybností žalovaný.

1.6. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali náhrady škody ako vecnej škody vo výške 802,43 eur, pričom súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko v trestnom konaní nebolo bez pochybností preukázané zavinenie ošetrojúcej lekárky M.. N. W. ako osoby použitej žalovaným ako prevádzkovateľom LSPP pri tejto činnosti a nebola tak splnená jedna zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali aj zaplata nemajetkovej ujmy za zásah do ich osobnosti, a to do ich práva na súkromie vo výške každému po 150.000 eur. V prejednávanej veci bolo bez pochybností zistené, že mal. M. I. bol 2 razy ošetrovaný pri vykonávaní LSPP a po týchto 2 vyšetreniach došlo k smrti maloletého a v znaleckom dokazovaní v trestnom konaní nebolo zistené spoluzavinenie žalobcov 1/ a 2/ (rodičov) pri starostlivosti o maloletého v tejto súvislosti. Tým došlo k zásahu zo strany žalovaného do práva na ochranu súkromia žalobcov 1/ a 2/, to konkrétne do ich práva na rodinný život stratou ich 4-ročného syna. V trestnom konaní ani nebolo bez pochybností zistené, že išlo o postup lekárky lege artis. Súd nepovažoval primerané zadostučinenie vo forme ospravedlnenia sa a ani samotné trestné stíhanie ošetrojúcej lekárky za postačujúce vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a uznal právo žalobcov 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy. Z ich výsluchu bolo nepochybné, že nečakanou stratou syna, po krátkej chorobe došlo k podstatnej zmene v ich rodinnom, a teda i súkromnom živote. Pritom išlo o nezvratný stav, pričom žalobcovia 1/ a 2/ prišli o radosť zo života, zmyslu v časti ich života, prišli o časť rodiny stratou jedného z členov rodiny, a to za stavu, že už boli poznačení predchádzajúcou stratou ďalšieho syna, v dôsledku čoho boli ich citové väzby na mal. M. o to silnejšie. Žalobcovia 1/ a 2/ v dôsledku straty syna nepochybné prežili šok, mnoho fyzického i psychického trápenia s následkami až doteraz, v dôsledku ktorých je znížená kvalita ich osobného i spoločenského života. V neposlednom rade súd zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonaní ktorej sa podieľala ošetrojúca lekárka.

1.7. Súd pri určení výšky náhrady zohľadnil skutočnosť, že samotný žalovaný pri realizácii ošetrovania lekárskej služby prvej pomoci nemal dosah na kvalitu tohto výkonu. Súd tiež prihliadol na postoj žalovaného a ošetrojúcej lekárky M.. N. W., prezentovaný v súdnom konaní, ktorým absolútne a

bezvýnimočne odmietli pripustiť akýkoľvek podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov 1/ a 2/. Do vyhlásenia tohto rozsudku sa výslovne neospravedlnili za nespornú skutočnosť, že pri poskytovaní lekárskej služby prvej pomoci žalobcovia 1/ a 2/ utrpeli ujmu na osobnostných právach. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určil s prihliadnutím na judikatúru ESLP pre SR, rodinné a osobné pomery žalobcov 1/ a 2/, príbuzenský vzťah medzi žalobcami 1/ a 2/ a maloletým, že žalobcovia 1/ a 2/ nezanedbali osobnú starostlivosť o syna počas jeho liečby. Súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 40.000 eur, pretože uvedený zásah do ich práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život, stále trvá a bude trvať od smrti ich syna nepretržite do konca ich života. Súd priznanú náhradu vzhľadom na intenzitu zásahu nepovažoval za neprimeranú. Vo zvyšnej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol ako nedôvodnú. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal stranám sporu náhradu trov konania pre čiastočný úspech vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom II. a IV., podal včas odvolanie žalovaný, ktorý nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že je pasívne legitimovaný v tomto spore, nakoľko jemu bolo vydané povolenie len na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci a je tak nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci. Zdravotnú starostlivosť dňa 12.12.2009 synovi žalobcov poskytovala lekárka v ambulancii LSPP M.. N. W., a to vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, čoho dôkazom je aj zdravotný záznam z vyšetrenia, na ktorom je uvedená pečiatka a podpis menovanej lekárky. Za správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti zodpovedá poskytovateľ, ktorým bola M.. N. W.. Lekársku službu prvej pomoci vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulatnú starostlivosť a špecializovanú zubno-lekársku ambulatnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci. Žalovaný preto nemôže byť považovaný za subjekt zásahu, lebo sa nedopustil toho, čo podľa žalobcami tvrdených skutkových okolností viedlo k vzniku nemajetkovej ujmy. Pokiaľ išlo o oprávnenosť nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, k vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musia byť splnené hmotnoprávne podmienky, pričom v danej veci neexistuje neoprávnenosť zo strany žalovaného, spočívajúca v zavinenom porušení povinností, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti so smrťou dieťaťa žalobcov. Zároveň poukázal na výsledky vykonaného dokazovania v trestnom konaní sp. zn. 4T/67/2014 proti M.. N. W., v ktorom bola oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia, kde súd konštatoval, že za nepredvídateľný následok v podobe smrti nemôže niesť lekár zodpovednosť, ak inak poskytol nebohému pacientovi lekársku starostlivosť zodpovedajúcu ním zistenému ochoreniu, pretože medzi konaním lekára a smrťou pacienta v tomto prípade nie je príčinná súvislosť. Žalovaný mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že nedostatky zo strany lekárky M.. N. W. boli objektívne spôsobilé privodiť smrť M. I., teda za zásah do osobnostných práv žalobcov nemôže byť zodpovedný žalovaný. Zároveň namietal priznanú výšku nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

3.1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 5Co/88/2020 z 20. mája 2021 na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín z 11. mája 2020, č. k. 12C/334/2010-251, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. potvrdil (výrok I.). Zároveň rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a V., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

3.2. Uviedol, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

3.3. Predmetom odvolacieho konania zostal nárok žalobcov 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 80.000 eur (každému zo žalobcov po 40.000 eur). Žalobcovia svoj nárok odôvodnili tým, že boli rodičmi maloletého M. I., nar. XX.XX.XXXX a zomr. dňa XX.XX.XXXX, pričom dňa 12.12.2009 v detskej ambulancii Lekárskej služby prvej pomoci u žalovaného (Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o.) bol maloletý dvakrát v priebehu toho istého dňa ošetrený, z dôvodu ochorenia službukonajúcou

lekárkou M.. N. W.. Dňa 13.12.2009 maloletý podľahol ochoreniu a bola konštatovaná smrť. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vykonal šetrenie v predmetnej veci a ustálil, že v prípade vyšetrení maloletého neboli správne vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní namietal pasívnu vecnú legitimitáciu.

3.4.1. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 79 ods. 1 písm. v) zákona č. 578/2004 Z. z., ktoré výslovne uvádza poskytovateľov, ktorí majú povinnosť slúžiť lekársku službu prvej pomoci. Poskytovateľ, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je povinný (ak v odseku 3 nie je ustanovené inak) vykonávať lekársku službu prvej pomoci podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ak ide o poskytovateľa, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo alebo v špecializačnom odbore pediatria a poskytovateľa, ktorý poskytuje špecializovanú zubno-lekársku ambulantnú starostlivosť. V spojitosti na uvedené, ustanovenie § 4 zákona č. 578/2004 Z. z. taxatívne vymedzuje, že poskytovateľom je predovšetkým fyzická osoba (podnikateľ) alebo právnická osoba poskytujúca zdravotnú starostlivosť na základe povolenia alebo povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti podľa osobitného predpisu, fyzická osoba (podnikateľ) poskytujúca zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe.

3.4.2. Podľa § 7 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. lekársku službu prvej pomoci vykonávajú poskytovatelia poskytujúci všeobecnú ambulantnú starostlivosť a špecializovanú zubno-lekársku ambulantnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovateľa, ktorý je oprávnený na základe vydaného povolenia prevádzkovať ambulanciu lekárskej služby prvej pomoci. Lekárska služba prvej pomoci sa vykonáva podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, ktorý obsahuje miesto výkonu lekárskej služby prvej pomoci, čas vykonávania lekárskej služby prvej pomoci a zoznam poskytovateľov zdravotnej starostlivosti s uvedením dátumov vykonávania lekárskej služby prvej pomoci v období, na ktorý sa tento rozpis vyhotovuje.

3.4.3. Podľa zákona č. 576/2004 Z. z., a to § 7 ods. 6 sa LSPP tiež vykonáva lekármi, ale tiež za tej istej podmienky ako podľa zák. č. 578/2004 Z. z., že to môže byť v zdravotníckom zariadení takého poskytovateľa, ktorý má povolenie na prevádzkovanie LSPP. Ustanovenia tohto zák. č. 576/2004 Z. z. a ani zák. č. 578/2004 Z. z. neumožňujú lekárom vykonávať samostatne LSPP svojim menom, alebo svojou s.r.o. bez špeciálneho povolenia na výkon LSPP na ich meno alebo ich s.r.o.

3.5. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie odvolací súd zistil, že rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja z 31.07.2006, č. TSK/2006/03209/zdrav.-2 lekárka M.. N. W. získala povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo, miesto prevádzkovania W. XXX/X, G. V., v zmysle ktorého sa podľa ustanovenia § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Lekárka M.. N. W. bola z dôvodu udelenia uvedeného povolenia na prevádzkovanie ambulancie a z dôvodu poskytovania zdravotnej starostlivosti povinná v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti poskytovať aj lekársku službu prvej pomoci (v prílohe rozhodnutia v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je povinný zúčastňovať sa služieb LSPP podľa pokynov organizátora LSPP). Lekárka M.. N. W. nemala povolenie prevádzkovať LSPP u žalovaného v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z., uvedené povolenie na prevádzkovanie LSPP bolo vydané Nemocnici s poliklinikou Ilava, n.o., ako žalovanému, na základe rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2009/06718/zdrav.-2 zo dňa 25.11.2009 (v prílohe 2 k rozhodnutiu v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je povinný poskytovať LSPP podľa rozpisu schváleného Trenčianskym samosprávnym krajom), pričom za účelom poskytovania lekárskej služby prvej pomoci mala lekárka M.. N. W. uzatvorenú so žalovaným zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti zo dňa 01.01.2009, v zmysle ktorej vykonávala LSPP u žalovaného. Prevádzkovateľom LSPP je Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o. ako žalovaný, u ktorého sa podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom, vykonávala LSPP na základe povolenia udeleného rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 25.11.2009 v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3 zákona č. 578/2004 Z. z.. Súd prvej inštancie taktiež správne ustálil, že v predmetnej veci bol žalovaný nositeľom zodpovednosti za výkon lekárskej služby prvej pomoci v prípade úmrtia maloletého M. I.. Lekárka M.. N. W. vykonávala LSPP u prevádzkovateľa žalovaného, teda u iného subjektu, avšak bola len poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v zmysle udeleného povolenia v zariadení ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo. Za stavu, že M.. N. W. nedisponovala ďalším potrebným povolením na poskytovanie LSPP v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3, § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z., nemohla byť nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania LSPP. Za takéto povolenie nemožno považovať uzatvorenú zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti z 01.01.2009 s Nemocnicou s poliklinikou Ilava, n.o. ako žalovaným. V žiadnom z

rozhodnutí predloženého súdu prvej inštancie teda nebolo preukázané, že by tejto lekárke bolo povolené prevádzkovať aj LSPP. Námietku žalovaného, že zdravotnú starostlivosť poskytovala dňa 12.12.2009 synovi žalobcov lekárka v ambulancii LSPP M.. N. W., ktorá túto poskytovala vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko v zmysle § 10 ods. 3 zák. č. 578/2004 Z. z., samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 nie je poskytovanie LSPP. Žalovaná nemala povolenie aj na prevádzkovanie LSPP, ktoré mal žalovaný, preto nemohla vykonávať poskytovanie zdravotnej starostlivosti LSPP vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Odvolací súd preto nepovažoval námietky žalovaného týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie za opodstatnené, nakoľko v predmetnej veci bol výlučne žalovaný nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania LSPP, bol teda zodpovedný za poskytovanie LSPP v prípade vyšetrenia a poskytnutia zdravotnej starostlivosti maloletému M. I. dňa 12.12.2009, a to i s poukazom na udelené povolenie prevádzkovať a poskytovať LSPP. V predmetnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy bola teda aj podľa odvolacieho súdu daná pasívna vecná legitímácia u žalovaného (Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o.), nakoľko zodpovedným subjektom za poskytovanie LSPP u maloletého bol žalovaný.

3.6. Odvolací súd uviedol, že z ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 OZ zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby. V prejednávanej veci bolo dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie aj podľa odvolacieho súdu bez pochybností zistené, že mal. M. I. bol 2 razy ošetrovaný pri vykonávaní LSPP žalovaného a po týchto 2 vyšetreniach došlo k náhlemu úmrtiu maloletého, syna žalobcov 1/, 2/, pričom ich spoluzavinenie pri starostlivosti o maloletého v tejto súvislosti zistené nebolo. Došlo tak k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov 1/ a 2/ chráneného § 11 OZ, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov rodiny neodčiniteľnou ujmou, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny. Ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného, pri ktorej sa nevyžaduje zavinenie, teda postup v rozpore s lege artis. Primeraným zadosťučinením v danom prípade bola aj podľa odvolacieho súdu i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ.. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval stratu syna žalobcov 1/, 2/ za hlboko traumatizujúci zásah do ich rodinného, a tým aj súkromného života bez možnosti obnovenia tejto straty. Pri rozhodovaní zohľadnil to, že v tomto prípade bolo náhle a neočakávane zasiahnuté právo na súkromie a rodinný život žalobcov 1/, 2/ stratou veľmi mladého, zdravého syna (v tom čase 4-ročného). Súd prvej inštancie správne neprihliadal len na subjektívne pocity žalobcov 1/, 2/, ale aj na objektívne hľadisko a dospel k správnej závere, že predmetnú ujmu by obdobne vnímala aj každá iná fyzická osoba a považovala by ju za ujmu závažnú. Rovnako správne zohľadnil i fakt, že k neoprávnenému zásahu, za ktorý je zodpovedný žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, došlo pri výkone jeho povolenej činnosti, na vykonaní ktorej sa podieľala ošetrojúca lekárka. Správne súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady zohľadnil skutočnosť, že samotný žalovaný pri realizácii ošetrovania LSPP nemal dosah na kvalitu tohto výkonu a všimol si skutočnosť uvedenú v rozhodnutí NS SR o dovolaní, že v danom prípade bola vykonaná iba tzv. zdravotná pitva a nebola vykonaná pitva za účelom odberov na zabezpečenie výsledku virologického a bakteriologického vyšetrenia pre zistenie príčiny smrti. Taktiež správne prihliadol na postoj žalovaného a ošetrojúcej lekárky M.. N. W., prezentovaný v súdnom konaní, ktorým absolútne a bezvýnimočne odmietli pripustiť akýkoľvek podiel zodpovednosti na ujme na osobnostných právach žalobcov 1/, 2/. Do vyhlásenia rozsudku sa výslovne neospravedlnili za nespornú skutočnosť, že pri poskytovaní LSPP žalobcovia 1/, 2/ utrpeli ujmu na osobnostných právach.

3.7. Súd prvej inštancie správne zohľadnil všetky skutočnosti relevantné z hľadiska závažnosti a vzniku nemajetkovej ujmy, intenzity zásahu a jeho dopadov na chránené osobnostné práva, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k zásahu. Správne ustálil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom 1/ a 2/, pričom prihliadol aj na okolnosti, za akých došlo k úmrtiu maloletého. Aj napriek skutočnosti, že lekárka M.. N. W. bola oslobodená spod obžaloby pre trestný čin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 4T/67/2014-698 zo dňa 11.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/113/2015-744 zo dňa 25.01.2016, z výsledkov šetrenia Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako aj z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že lekárka dňa 12.12.2009 pri vyšetrení maloletého, v rámci poskytovania lekárskej služby prvej pomoci u žalovaného, nepostupovala správne, nezhodnotila správne zdravotný

stav maloletého, neodoslala maloletého na hospitalizáciu, kde bola možnosť komplexného vyšetrenia a liečby, čím by sa pravdepodobne zmiernil priebeh infekcie v dýchacích orgánoch. Lekárka tak nezohľadnila súčasné poznatky lekárskej vedy, pri diagnostike nevyužila viaceré rutinné vyšetrenia, neodoslala dieťa na detské oddelenie, preto zdravotná starostlivosť službukonajúcej lekárky nebola poskytnutá v súlade so zákonom o zdravotnej starostlivosti. Preto bolo potrebné prihliadnuť aj na skutočnosti uvedené v trestnom konaní, kedy boli konštatované pochybenia na strane lekárky M.. N. W. pri poskytovaní lekárskej služby prvej pomoci, i keď táto bola spod obžaloby oslobodená, avšak na základe zásady in dubio pro reo, ktorá je platná iba v trestnom konaní. Žalovaný sa týmto oslobodzujúcim rozsudkom zodpovednosti nezbavil. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy správne vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, správne prihliadal predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku náhleho úmrtia maloletého M. I., syna žalobcov 1/ a 2/, na okolnosti za ktorých došlo k smrti maloletého a taktiež zohľadnil výsledok trestného konania a tvrdenia v ňom konštatované. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade je primeranou výška nemajetkovej ujmy 40.000 eur vo vzťahu k žalobkyni 1/ a výška nemajetkovej ujmy 40.000 eur vo vzťahu k žalobcovi 2/.

3.8. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalobcom 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

4.1. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ právne posúdenie v otázke vecnej legitímácie žalovaného, posúdenie zásahu zo strany žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcov 1/ a 2/ ako neoprávneného, ako aj výšku žalobcom 1/ a 2/ priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pokladal za nesprávne.

4.2. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, že je pasívne legitimovaným v predmetnej veci, nakoľko len jemu bolo vydané povolenie na prevádzkovanie LSPP, teda je nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania LSPP. Dovolateľ mal za to, že s poukazom na platnú právnu úpravu ku dňu poskytovania zdravotnej starostlivosti synovi žalobcov 1/ a 2/ nie je pasívne legitimovaný v tomto spore. Zdravotnú starostlivosť poskytovala dňa 12.12.2009 synovi žalobcov mal. M. I. lekárka v ambulancii LSPP M.. N. W. ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, čoho dôkazom je aj zdravotný záznam z vyšetrenia, na ktorom je uvedená pečiatka a podpis menovanej lekárky. Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja z 31.07.2006 č. TSK/2006/03209/zdrav.-2 uvedená lekárka získala povolenie na prevádzkovanie zdravotného zariadenia ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo, v zmysle ktorého sa stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ktorý podľa § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Za správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti zodpovedá jej poskytovateľ, ktorým bola M.. N. W.. LSPP v čase poskytovania zdravotnej starostlivosti M. I. bola definovaná podľa § 2 ods. 20 zák. č. 576/2004 Z. z. ako zdravotná starostlivosť, ktorou sa zabezpečuje nepretržitá dostupnosť všeobecnej ambulantnej starostlivosti pre dospelých, všeobecnej ambulantnej starostlivosti pre deti a dorast a špecializovanej zubno-lekárskej ambulantnej starostlivosti. Dovolateľ s poukazom na ust. § 79 ods. 1 písm. v) zák. č. 578/2004 Z. z., § 7 ods. 6 zák. č. 576/2004 Z. z. LSPP uviedol, že nemôže byť považovaný za subjekt zásahu, lebo sa nedopustil toho, čo podľa žalobcami 1/, 2/ tvrdených skutkových okolností viedlo k vzniku nemajetkovej ujmy. Nedostatok vecnej legitímácie vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím.

4.3. Dovolateľ zároveň nesúhlasil so záverom súdov nižšej inštancie, že z jeho strany došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti - do súkromia žalobcov 1/, 2/, ktorého súčasťou je i rodinný život. Poukázal na právnu úpravu v ustanovení § 13 OZ a zdôraznil, že v danej veci neexistuje neoprávnenosť zo strany žalovaného, spočívajúca v porušení povinností, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti so smrťou dieťaťa žalobcov 1/, 2/. Zároveň poukázal na výsledky vykonaného rozsiahleho dokazovania v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 4T/67/2014 proti M.. N. W., v ktorom súd oslobodil menovanú spod obžaloby pre trestný čin usmrtenia. Uviedol, že v zmysle platnej právnej úpravy o neoprávnený zásah do súkromia pozostalých nepôjde, ak smrť poškodeného nastala bez toho, aby v príčinnej súvislosti k nej existovalo protiprávne konanie tretej osoby. Pre vyslovenie zodpovednosti určitého subjektu za neoprávnený zásah do osobnostných práv

inej osoby je nevyhnutné, aby príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom do osobnostných práv a konaním subjektu, ktorému sa má za to pričítať zodpovednosť, bola jednoznačne preukázaná. V konaní nebolo preukázané, že nedostatky zo strany lekárky M. N. W. boli objektívne spôsobilé privodiť smrť M. I., teda za zásah do osobnostných práv žalobcov 1/, 2/ - do súkromia, ktorý vznikol náhlym úmrtím ich syna M. I., nemôže byť zodpovedný žalovaný.

4.4. Dovolateľ výšku súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom 1/ a 2/, každému 40.000,- € považoval za neprimerane vysokú, a to aj s poukazom na predložené doklady týkajúce sa finančnej situácie žalovaného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, za likvidačnú. S poukazom na § 13 OZ výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd určuje voľnou úvahou, avšak s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Určenie konkrétnej výšky náhrady potom musí zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu a musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

4.5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov II., IV. a VI. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ žiadal o odklad vykonateľnosti uvedených rozsudkov do právoplatného skončenia konania o dovolaní.

5. Žalobcovia 1/, 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odvolací súd v predmetnej právnej veci rozhodol zákonne, a preto navrhli dovolanie zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaný odôvodnil dovolanie tým, že rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že prípustnosť dovolania je daná splnením podmienok ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte riešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ pokladal za nesprávne právne posúdenie veci v otázke jeho pasívnej vecnej legitímácie, posúdenie zásahu zo strany žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcov 1/ a 2/ ako neoprávneného, ako aj výšku žalobcom 1/ a 2/ priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie otázka skutková). Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ v prvom rade namietal nesprávne právne posúdenie jeho pasívnej vecnej legitímácie v predmetnej veci. Neuvedol síce jednoznačne, podľa ktorého písmena ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie vyvodzuje (a/ alebo b/), čo však nebránilo dovolaciemu súdu vo veci rozhodnúť.

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

13.1. K dovolateľom nastolenej právnej otázky, týkajúcej sa jeho pasívnej legitímácie v predmetnej veci, dovolací súd uvádza, že dovolateľ nastolil takú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorou sa odvolací súd, vrátane súdu prvej inštancie, zaoberal a ktorá ešte nebola dovolacím súdom riešená. Za tohto stavu dovolací súd skonštatoval prípustnosť dovolania dovolateľa, lebo predmetom dovolania bolo rozhodnutie odvolacieho súdu závisiace od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

13.2. Za právnu otázku bolo možné považovať „či bola daná pasívna legitímácia žalovaného, ktorý disponoval povolením na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci za stavu, že maloletého M. ošetrovala M.. W., ktorá nedisponovala povolením na poskytovanie lekárskej služby prvej pomoci v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3, § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. a so žalovaným mala uzatvorenú zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti“.

13.3. Dovolací súd v súvislosti s uvedenou právnou otázkou uvádza nasledovné. Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja z 31.07.2006 č. TSK/2006/03209/zdrav.-2 lekárka M.. N. W. získala povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia ambulancie v odbore pediatria a dorastové lekárstvo, miesto prevádzkovania W. XXX/X, G. V., v zmysle ktorého sa podľa ustanovenia § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. stala poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Uvedená lekárka bola z dôvodu udelenia povolenia na prevádzkovanie ambulancie a z dôvodu poskytovania zdravotnej starostlivosti povinná v rámci všeobecnej ambulantnej starostlivosti poskytovať aj lekársku službu prvej pomoci (v prílohe rozhodnutia v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je povinný zúčastňovať sa služieb LSPP podľa pokynov organizátora LSPP). M.. N. W. nemala povolenie prevádzkovať lekársku službu prvej pomoci u žalovaného v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2, 3 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Povolenie na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci bolo vydané Nemocnici s poliklinikou Ilava, n.o., ako žalovanému, na základe rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2009/06718/zdrav.-2 z 25.11.2009 (v prílohe 2 k rozhodnutiu v bode 2 je jednoznačne uvedené, že držiteľ povolenia je povinný poskytovať LSPP podľa rozpisu schváleného Trenčianskym samosprávnym krajom), pričom za účelom poskytovania lekárskej služby prvej pomoci mala lekárka M.. N. W. uzatvorenú so žalovaným zmluvu o zabezpečení odbornej starostlivosti z 01.01.2009, v zmysle ktorej vykonávala lekársku službu prvej pomoci u žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že prevádzkovateľom lekárskej služby prvej pomoci v predmetnej veci bola Nemocnica s poliklinikou Ilava, n.o. - žalovaný.

13.4. Za stavu, že M.. N. W. nedisponovala potrebným povolením na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci, nemohla vystupovať ako pasívne legitimovaný subjekt v predmetnej veci. Nositeľom práv a povinností z právneho vzťahu poskytovania lekárskej služby prvej pomoci je subjekt disponujúci povolením na prevádzkovanie lekárskej služby prvej pomoci.

14. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov 1/ a 2/, ako aj výšku im priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, dovolacia argumentácia dovolateľa nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 431 až 435 CSP, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol (konkrétnu) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a ako ju odvolací súd riešil, ani to ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 431 až § 435 CSP.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dovolanie žalovaného ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol.

16. Žalobcovia 1/, 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. K návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že nezistil splnenie podmienok pre rozhodnutie podľa § 444 ods. 1 CSP, o čom v súlade s ustálenou súdnou praxou (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 4Cdo/108/2019) nevydal samostatné rozhodnutie.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.